Летить Пегас крізь снігопади,
Крізь буревії, бо ж зима!
І я лечу! І в цім відраду
Знаходжу серцем недарма.
Ось бачу світ весь з високості,
Шукаю необхідних слів,
Щоб вірші написать не прості,
А з поетичних вічних снів!
Ми летимо! Пегаса крила
Такі надійні неспроста –
В поезії велика сила,
Їй необхідна висота!
Щоб світ ураз окинуть оком,
До всього серцем прикипіть,
Не оминути ненароком
Шляхів розвихрених століть.
Там, де Пегас літав щоднини,
Здіймався в неба височінь,
Віки минали, як хвилини!
На них крилата світла тінь.
А ми читаємо Петрарку,
Шевченка вічний "Заповіт".
Поезія безперестанку
Чарує словом цілий світ!
У ній велична таємниця,
Яку всі прагнуть розгадать.
Вона неначе віща птиця!
Над нею неба благодать!